

PERIÒDICH SATÍRICH,
 HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÀ AL MENOE UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
 Cuba y Puerto Rico, 16 — Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

RAMON DE CAMPOAMOR.

Gran busso del mar del cor
 y observador delicat,
 escriu ab facilitat
 y, sobre tot, ab humor.

Lo que vol dí, ho diu de cop,
 ab frasse concisa y neta:
 no es solzament un poeta,
 sino també un filosof.

¡SUSPENS!

Es de nit: las dotze están leri-leri, fins que al fi decidintse, emprenen lo vol y tant es lo que corren, que als pochos instants de ferse sentir, 's perden per l' espay no deixant de son pas rastre ni indici.

Tot es quietut y silenci; la naturalesa ha aclucat los ulls: tot está en repós.

Pero dich mal. No tot ni tothom está tranquil y reposat, no falta qui vetlla y 's cansa la vista y la imaginació; no falta qui plé d' intranquilitat y ab cubriments de cor passa la nit bregant per fer tot l' acopi possible de memoria, á riscos de caure malalt.

Figúrinse 'l en un quarto de modesta, de modestíssima apariencia, entre una taula vella, dugas cadiras un xich més jovenetas, y un bagul arreconat á la paret. Imaginintse 'l sentat davant de la taula, embegut en la lectura d' alguns llibres, lo front sobre las mans, com perque no se li escapi del cap la poca ciencia que ab grans treballs li sembla que hi embutxaca.

Lo tal fulano es un jove com d' uns vint anys, de front estret y enxiquit gracias á una estudiada onda de cabells que casi li va fins á ran de las cellas, ulls petits y blavenchs, nas arremangat, ab un escrupuló de bigoti y mósca dessota 'l llabi inferior ó sigan uns quants pels en forma de coma, que may deixa estar tranquils, puig que tot lo día se 'ls cargola y se 'ls estira.

Lo cúl d' espelma que li fa llum se li acaba per moments y n' encén un altre qu' es l' últim que li quedava dels quatre ó cinch que havia fet corre á la dispesera.

Passa mitj quart y 'l llum se va extingint precipitadament sense que l' estudiant se 'n adongui; tant es lo qu' está cap-ficat corrent ab la vista

planas y més planas, pero ab tanta velocitat que quan es á l' última ratlla de cada una. ja no 's recorda de lo que ha llegit en las primeras.

Cinch minuts més y s' acaba la lluminaria: lo xicot fa un badall y exclama:

—Vaja, endavant, bona nit y bon' hora Ara que 'm comensava á fer capàs de l' assignatura, ara que 'm semblava que hi comensava á entrar, mé quedo á las foscas. Protesto ab totas las m...vas forsas. ¡Se 'm nega la llum! ¡Aixó es faltar obertament á un principi humanitari! ¡negarme la llum! es com negarme 'l menjar! Sense menjar no 's pot viure y sense estudiar tampoch puch passar . lo dia avants dels exámens; que 'l qu' es durant l' any m' es totalment impossible perque desseguida 'm fan mal los ulls. Lo menjar es l' aliment del cos: l' estudi es l' aliment de l' inteligencia. A mí 'm privan impunement d' aquest últim.. y casi del primer; ¡me deixan á las foscas! ¡A baix l' *oscurantisme!*

¿Y qui 'm nega 'l nudriment de l' inteligencia? ¿qui? la *patrona*, la dispesera, un monstuo ab faldillas. ¿Y per qué? pèl miserable, pèl vil metall, perque li dech no sè quantas mesadas, perque no tinch prou poder per ofegarla en un mar d' or, perque 'm faltan tres quartos per comprar una candela de séu... Aixó es terrible, bárbaro, indigne!

¡Vigilia d' exámens y tant sè avuy com lo primer dia de curs! ¿Qué dirán aquells senyors de la toga al véurem *tant ben preparat?* De segur que á la primera pregunta ja m' extenen un *salvo conducto* perque pugui anar allí ahont vulgi, pero ab la condició de que no 'm presenti més al sèu davant.

Hi ha moments en que la vida 's fá insoportable y si no sigués que un tè una mica d' experiencia y rascocini, faria algùn disbarat. . enmatllevar quatre duros, per exemple. No, si hi ha hagut ocasions qu' hi estat fins á las portas... de can Vives. ab intencions d' entrarhi. sinó que sempre donava la casualitat de que no duya cap quarto á sobre.

Ja fa quatre anys que m' examino de la mateixa assignatura y cada any me diuen que torni á passar. que no pas per are, en fi, 'm suspenen... ab injusticia. per supuesto.

Si aquest any me fan la mateixa sonada no sè ahont arribarém. Aquella gent 's deu creure que un no tè res més que fer qu' estudiar. Me fan riure á mí. Perque, aném dihent, un se matricula y, *vamos*, pósat á estudiar desseguida, sense que 'ls senyors catedràtics se fassan lo càrrech de que, després d' un istiu calurós en que s' ha anat á casa y s' han corregut pobles y firas y festas majors, es impossible posarse á estudiar, á *menjarse la vista*, á lo menos per espay de una mesada.

Y després, á mida que va avansant lo curs ¿qui s' está de fer corre las bolas? ¿qui tè valor sufficient per girar la cara ó tombar per una cantonada, al veure venir un d' aquells pamets, una d' aquellas nenas tant bufonas que tant sols d' una mirada ja fan venir un cegament de camas y un tremolor que 's pert lo món de vista?... ¿qui tè la sufficient resignació per estarse d' anar á fer fontadas y tiberis. quan l' ocasio 's presenta y quan se tenen quartos... y quan no se 'n tenen també; perque si no n' hi han se 'n buscan. Y ab tot aixó ¿qui es lo qui tè la forsa de voluntat sufficient de passarse tot lo sánt curs omplintse 'l cap de lletras...

...Are tocan las dugas á la Catedral. Bon' hora

per estudiar ¡ab aquesta quietut!... Y no pot ser, tot per culpa de la mestressa. qu' encara que tot lo dia sigui á missa, 's coneix que no li ensenyan las obras de misericordia... ¡Qué hi farém!... ¡Ah! 'm comensa á venir son... pensar que are es... tu...di...a...ri...a... ¡Ah!... 'm sembla que ja somio carbasseras...

—¡Penjada! ¡M' han suspés! Ja ho deya que quedaria malament. Pero la culpa no es meva. es de la *patrona* que 'm negava la llum. ¿No es trist que per ella. per la sèva avaricia, jo 'n surti perjudicat? Si pogués li endossava la nota com si fos una lletra de cambi. De segur que 'm diria:

— Qué 'm vè ab *papelitus!* ¿Qué vol are? ¡Més valdria que 'm pagués!

—¡Pagar! fugi, dona, qu' aixó ja es massa vell. ¡Qu' un home tingui de passar per aquestos sofocos!

Quan m' he vist en presencia d' aquells senyors ja m' hi vist á terra. M' han preguntat, pero si, ves, Dèu te 'n dará ¡no n' hi havia de fets! no m' hi pogut treure ni una paraula de la boca. Jo ja estava per dirlos:—Ja veurán, senyors catedràtics, han de considerar que un servidor de vostés tè una dispesera que fins me *quita* ls culs d' espelma per estudiar; es una dona sense cor y un hom que tè voluntat pèl estudi, 's veu impossibilitat de quedar lluhit; perque com no hi han d' *aquestos* ¿m' enten? y etc., etc., qu' ells no son tant tontos que no m' haguessen comprés; pero 'm sembla que res m' hauria valgut; ¡feyan una cara més farrenya! 'S coneixia qu' estavan cremats.

¡Y are torna á examinar-me pèl Setembre, que 'm tornarán á dar los despatxos com ara han fet, perque al istiu ab aquella calor un hom' no está per caborias!...

¿Y qué 'ls dich á casa? ¡Ay, ay, qu' aném mals! ¡Miréu que quan un home está de pega!... Sense un quarto, suspens y sense domicili, perque la dispesera 'm vol treure. ¡Ja no 's pot arribar á més! N' hi ha per ferse un cap nou!

Nada, si en tot demá no trobo qui 'm deixi deu duros per anarme'n á casa, 'm pego un tiro, si senyors, 'm pego un tiro sense instruhir sumaria, sense consell de guerra ni res d' aixó, que no estém per tants luxos. ¡'M revento la carbassa!

JUST ALEIX.

EXPOSICIÓ MARQUÉS.

No es mala costum la que ha inaugurat l' ilustre pintor Fabrés d' exposar tot de un cop varias obras. Sols aixís pot estudiarse la personalitat de un artista, sobre tot quan las obras exposadas per pertanye á géneros distints, donan lloch á considerarlo baix diversos aspectes.

Darrera de Fabrés, un altre jove dels que ab més profit cultivan la pintura, ha ocupat la setmana passada la testera del saló Parés. Joseph María Marqués es un dels artistas de l' última fornada que ha sapigut progressar més rápidamente enfilantse molt jove encare fins al grahó dels mestres.

Allá ahont vegin un quadro impregnat de llum y plé de color: allá ahont vegin aygua transparent, are tranquila, are escumejant. cel blau, vejetació esplendorosa, y sobre tot sol, molt sol, ja poden dir desseguida:—Es de 'n Marqués.

Fill de Tortosa y consagrat al art desde sa infancia, hi ha en lo seu modo de sentir alguna cosa de la naturalesa exuberant, de aquelles planuras verdas, limitadas per blavas montanyas, que l' Ebro banya; hi ha alguna cosa de aquelles frondosas salzaredas que 's nudreixen á l' hora de la frescor del aygua y dels petons ardents de un sol casi valenciá. Marqués se 'n ha endut ab ell lo sentiment de la seva terra nativa.

Pero transportat á un altra comarca la sent també y sub reproduhirla ab fidelitat y poesia. Res més hermós que aquell salt d' aygua escumejant que ha exposat á ca 'n Parés. L' aygua bull y s' arremolina; las canyas se vinclan á son pas: á l' esquerra un prat fresch y xamós; per entre l' herba uns tronchs d' arbre que han sufert ja 'ls primers estragos de la tardor; sota dels arbres una dòna ab una criatura al brás y un xay al costat y 'l tot envolt en una atmósfera serena y lluminosa. Lo contrast de la calma de la naturalesa, ab l' embat de l' aygua no pot traduhirse ab més fidelitat y ab més sentiment del natural.

Pero Marqués aborda ademés la pintura de la figura. Son Sant Francesch, colocat en éxtassis piados, es una inspiració; y ab la *Lletra de amor* ha donat un gran pas en lo camí de las concepcions felisment pensadas y més felisment executadas. Aquella nena tranzida d' emoció que llegeix una carta amorosa, dona á entendre clarament los conceptes continguts en lo paper: en sos ulls, en sos llabis, en son rostre tot se traslluheix l' índole de la alegria que la domina: á través de sa carnadura s' hi veu corre ab la sanch lo foch del enamorament.

Qui ha pintat aquestas tres obras, ja pot anar sol.

No parlém de las demés exposadas, no per falta de qualitats, sino perque no sobressurten tant com las que acabém de mencionar. Si las hagués ofertes al públich per si solas no sofrirían la desventatje de la comparació. De tolas maneras molts pintors estarian ufanosos de suscriurelas.

Acabarem aquestas ratllas consignant que Marqués es molt jove, casi un noy.

Varém coneixe'l á ca 'n Martin fa alguns anys, al inaugurarse 'l menjador petit del pis baix, adornat ab un paisatge seu de gran tamanyo: era tímit, modest, petitó y sense pèl de barba. Casi no gosava á alsar los ulls. Ningú hauría cregut al veure'l, que hagués sigut capás de omplir una tela com aquella.

Jo aquell dia vaig profetisar que arribaría lluny, y en efecte, las obras que ha exposat últimament, demostran que avansa ab pas segur y que l' hi está reservat un dels primers llochs entre 'ls pintors de Catalunya.

P. DEL O.

A LA MEMORIA DEL MALAGUANYAT POETA MON AMICH

EN JOSEPH VERDÚ

mort lo 9 de juny del any passat.

Un any fa avuy, mon amich
que des lo llit escribia
una trista poesia,
y un' altra al llit te 'n escrich.

Poesia, que si de flors
ma ploma no la engalana,
es perque la pompa vana
contrasta mal ab los plors.

Es perque may lo teu nom
de base faré servi,
perque pujan dir de mí
lo que jo veig en tothom.

Son mas frasses verdaderas
que al cor me donan esplay
y mos plors, no regan may
violas ni enredaderas.

En extrem debilitat
y ennuvolada ma pensa
no nego la recompensa
á ta perduda amistat.

Y en mos recorts expansius
(si expansius son mos recorts)
may te recordo entre 'ls morts,
sempre t' recordo entre 'ls vius.

PERE POBLADOR.

Ha comensat sa campanya en lo *Teatro Espanyol* la companyia de Mario. Es si fa no fa, la mateixa del any passat, es á dir, molt inferior á la que vingué á Barcelona fa dos ó tres anys, quan contava ab la Tubau, la Gorriz, los Romeas, y alguns altres artistes de valia. Pero ja ho diu lo ditxo: «Cobra fama y calat á jeure.»

Perque la veritat es que 'l públich hi va. Hi va per rutina, com per rutina está suscrit al *Brusi* y *El Diluvio*. Mario y Calvo: al públich de Barcelona no 'l traguéu d' aquests dos cómichs. Y, cuidado, no 'n diguéu mal, si no us esgarraparán.

No obstant, Calvo es l' amanerament en persona y Mario poch se 'n falta. Aquest actor may ha cavat molt fondo. Sos admiradors li aplaudeixen certa naturalitat, que jo, ab permís d' ells, la trobo feta ab motllo. Sempre las mateixas inflexions de veu, sempre la mateixa manera. No li demanéu may l' estudi de un carácter: en Mario tot es superficie.

Avants, quan feya las obras puerils y frívolas del repertori castellá, en las quals per defensarse basta acentuar alguns xistes, estava Mario en lo seu element. Pero ha volgut probar lo teatro francés, desempenyant produccions més ó menos ben traduhidas de aquell repertori, y ho confessém ab dolor, en Mario está deplorable.

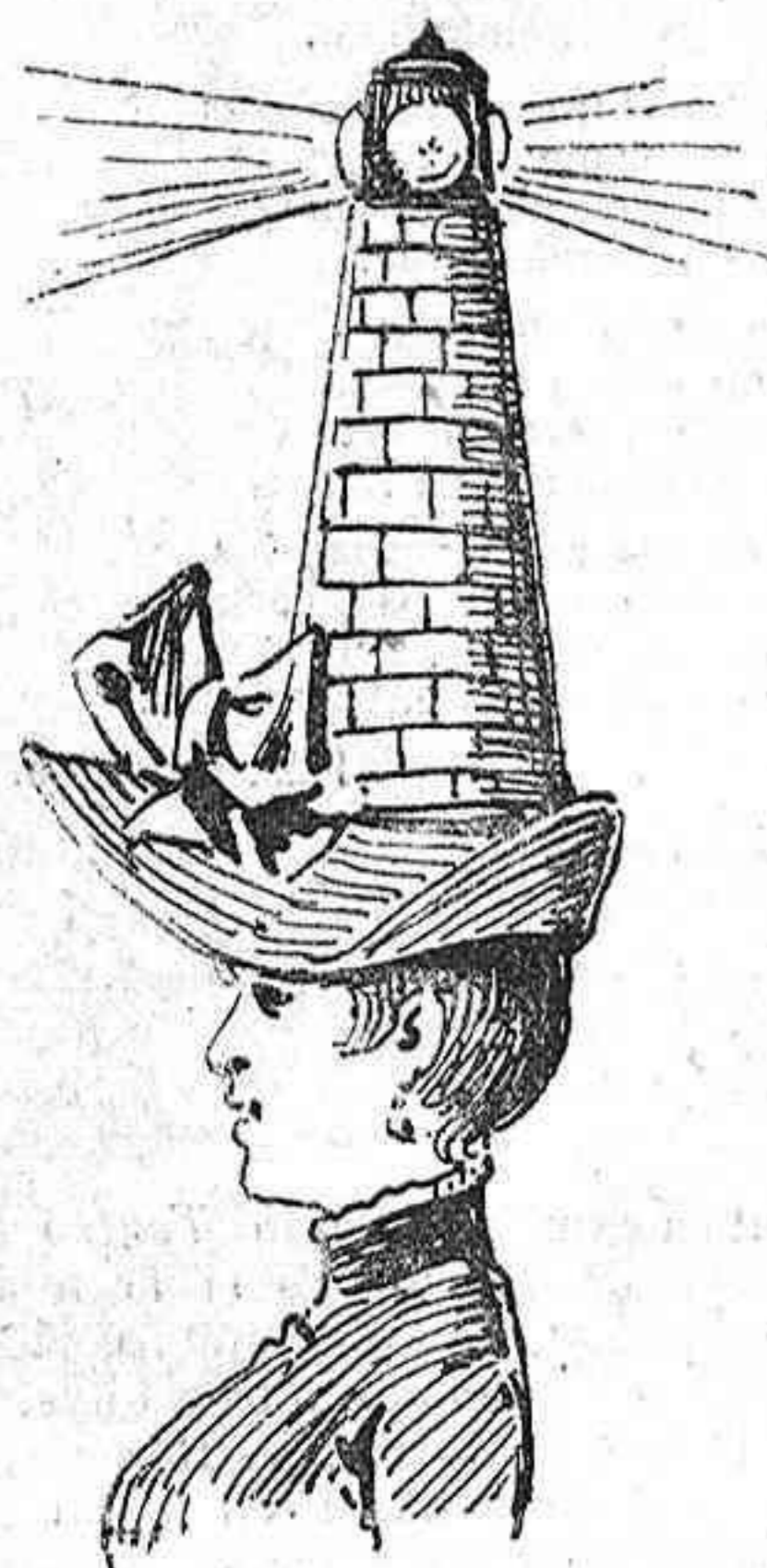
Aquí tenen *La viuda de Lopez*, mutilació de una de las obras més hermosas de Dumas fill: donchs bè, tant l' autor del *desarreglo*, com la companyia que ha tingut lo poch tino de adoptar-lo, mereixen una xiulada. Ja s' que 'ls fanátics de 'n Mario s' esparverarán; pero 'ls donaré un consell: quan vulgan saber qu' es y com s' interpreta aquesta obra admirable que 's titula *Mr. Alphonse*, vagin á Paris á veurela representar, ó esperin que vinga la Marini á ferla á Barcelona, y llavors sabrán las condicions que 's requereixen per abordar aquest género que ha acomés la companyia de 'n Mario, sense prou facultats per tal empresa.

La Mendoza Tenorio continúa cantant; pero canta d' esma, sense aplicar las inflexions de la véu al sentit de la lletra. Llástima de dama que no haja tirat per *prima donna!*

Tancat lo Liceo, tancat lo *Principal* y emigrada la companyia de *Romea*, la vida teatral s' ha traslladat al *Passeig de Gracia*.

Ab tot, á pesar de que no hi ha un sol teatro

MODAS PER SOMBREROS DE SENYORA.

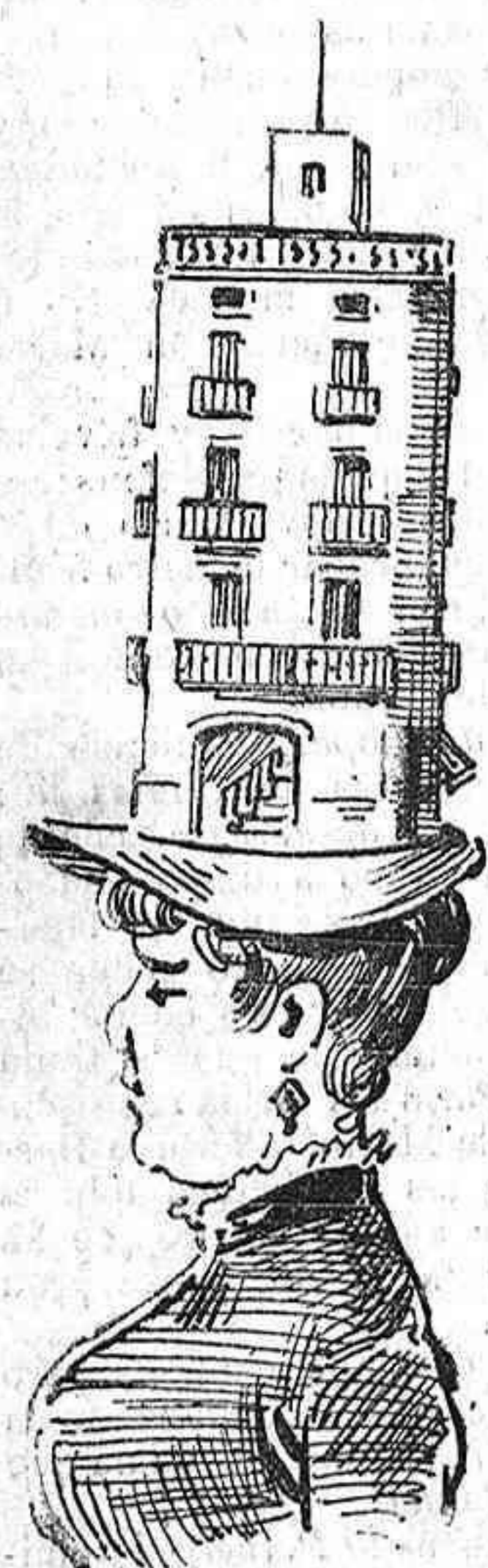
De la aficionada als farols.

De la florista.

De la que tè pardalets al cap.

De la propietaria.

De la naviera, á tota vela.

De la amiga d' estar á la sombra.

De la que no vol anar may á peu.

De la que fá perdre 'ls estreps als que munta.

De la beyata.

en vaga, no puch registrar cap novetat que valgui la pena.

La Tessero s' ha defensat ab bravura en lo teatro de *Noedats*, repetint las millors obras del repertori, tot esperant la companyia d' opereta Raffaele Tomba, de la qual parlarem en lo próxim número.

La companyia de sarsuela que treballava al *Espanyol* s' ha trasladat al *Ribas* ahont aquest dia va donar un *Bocaccio* bastant enrahonat.

En cambi la companyia Tubau-Mata va deixar lo *Ribas* per anarse'n á la *Sala Beethoven* arplegant tota la gent d' aquella part del Ensanche y molta de Barcelona, que va á aplaudir ab entusiasme la magnífica execució de totas las obras que posa en escena aquella companyia. *Clara-Sol* ha donat diners y éxits als actors y empressaris del *Teatro Lirich*.

Lo filón *Gran Mogol* segueix explotantse al *Tivoli*, davant d' un públich numerós que cada dia aplaudeix ab més gust las pessas capitals de l' obra y 'ls embuts del actor cómic Sr. Rodriguez. S' ha anunciat *El corazon y la mano*: divendres ne parlarem.

Al *Circo Ecuestre* com sempre: los plens se contan per funcions y 'ls triunfos per debuts.

Decididament; en aquest país per fer fortuna no hi ha més que dos camins: ó capellá ó pallasso.

N. N. N.

EPÍGRAMAS.

—Es la Paca molt pitera y son tant hèn fets sos brassos que 'ls crech per sí sols capassos de arrastrarme al seu darrera.

—Donchs me consta Miqueló que de cotó fluix va plena, y més que Paca es la nena una paca de cotó.

S. Ustr.

—Sempre está parlant de greix un tender que 's diu Aleix, y per xo diu en Tomás que l' Aleix parla molt gras.

PEPET DEL CARRIL.

—En Feliu de ca 'n Badia molts dias ans de dinar per res se posa á cridar y á qualsevol pegaría.

Y quan ha acabat los crits llavors la criada li diu:

—¿Qué vol menjar D. Feliu?

Y ell respon:—Raves fregits.

JOSEPH ASMARATS.

¿Y, donchs, qu' hém de fer, Sr. Batlle?

Quan vosté mostrava aquell empenyo tant gran porque l' elegissen senador, fins al extrém de ferse 'n nombrar á costas de una persona tant distingida y digna de consideració com D. Evaristo Arnús, se figurava tothom que ho feya per anarse'n de dret al Senat á fer ostentació de la seva eloqüencia y de las sevas patillassas.

¿Y are 'ns surt ab que no 's vol moure?

¿Y are fa dir al seu *Barcelonés*, que defensará millor los interessos de Catalunya amenassats

pèl *modus vivendi*, sent arcalde de Barcelona, que no pas sent senador?

Sr. Alcalde mayor
no prenda V. á los farsantes...

Apenas establert l' Assilo de pobres y vagabundos, son molts los pobres que han tocat pirandó de Barcelona ó que han mudat d' ofici.

Es natural, per més que allí 'ls rentan y 'ls alimentan, los pobres s' estiman més ser aucells de bosch que de gabia

Un d' ells exclamava:—Está vist, no 's pot ser pobre per cap diner.

Una persona al morir ha tingut l' humorada de deixar tota la seva fortuna als ataconadors y als geperuts.

—Jo aniré á cobrar la part que 'm toqui, 'm deya aquest dia un jove corrido

—¿Tú? ¿Y com te presentas? ¿Com geperut ó com ataconador?

—Com geperut.

—¿Y ahont tens lo gep?

—Ja veurás: lo meu pare era un calavera que va ferse mal bè l' herencia dels nostres antepassats, y ara jo no tinch res enterament. De manera que per reclamar alguna cosa de aquell senyor tant filantròpich, invocaré 'l ditxo: «Dels pecats dels pares, los fills ne van geperuts.»

He rebut pèl *Correu interior* la següent carta:

«Sr. Director de l' ESQUELLA.

»Comprador de un de aquests periódichs *suspresas*, com diuen los que 'ls venen, al últim després de gastarme no sè quants céntims, sense trobar res dintre del sobre tancat, vaig pescar un paper ab un número ab la promesa de que 'm regalarian un rellotje d' or, si 'l número meu coincidía ab lo de la grossa de Madrit del més pròxim sorteig.

»Are bè ¿sab vosté quin era 'l número que 'm va tocar? Lo ¡¡100,190!!

»Y com que may l' Administració de Loterías s' ha enfilat tant amunt, casi tinch dret de dir que he sigut víctima de un timo, pitjor que alló dels perdigons que avants s' estilava.

»Sorpresas de aquest género, ni las vull, ni las necesito.»

Son afm.

A. F. DE P.

Llibres rebuts: *Estudis juridichs.—La llibertat de testar y l' institució de hereu, segons las lleys catalanas*, per D. Agustí Trilla y Alcover. Es un petit folleto ahoat está compendiada ab claretat y método l' interessant materia que son títol indica

∴ *Sebas al cap*, humorada en un acte y en vers de mon antich colaborador Quimet Roig. Dirè sols en abono de aquesta producció, que va ser estrenada ab gran aplauso en lo Teatro del Olimpo á últims de febrer de l' any passat.

D. Francisco 's proposa fer construhir un parque en l' esquerra del Ensanche

¿No creuhen vostés que sería més útil acabar lo parque de la dreta?

Per mí sí; pero vamos, no li quitém al pobre D. Francisco 'l gustarro de colocar un' altre primera pedra.

Avuy que doném lo retrato del ilustre poeta Campoumor, debém cridar l' atenció dels nostres lectors sobre la seva última producció, *Los amores de una santa*, qual lectura vá produhir en l' Ateneo de Madrit un entusiasme indescriptible. La obra acaba de ser publicada y 'n trobarán exemplars á can Lopez al preu d' una pesseta.

Lo tenor Valero ha sortit de Barcelona, en direcció á Berlin y á Sant Petersburgo.

Sempre vaig dirho: aquest tenor anirá lluny.

Un curandero de Alcoy va curar á un malalt, y al anarli á cobrar los honoraris, aquell va dirli que no 'n tenia de fets.

Llavors lo curandero va deixar-lo estés de una punyalada.

O com si diguésem: va ferli l' operació.

Es lo qu' ell debía dir:

—Pèls pobres com tú la vida es una carga.

Diumenje á un quart de nou del vespre, anant no sè per quin carrer, va venirme l' ocurrencia de repassar uns apuntes que havia fet y vaig posarme sota un fanal per llegirlos.

Fins aquí lo cas no té res de particular; pero va succehir que no 'm va ser possible llegir, per la poca claror que 'l fanal donava.

Tiro uns quants passos més avall, buscant un fanal que dongués més llum, y *ni por esas*; tampoch veyá las lletras.

—¡Vaya un gas!—pensava jo,—després la empresa s' extranyará de que l' públich se queixi.—

Fins que al últim miro y torno á mirar lo fanal y me 'n adono de que no estava encés, com tampoch ho estavan los demès que havia passat.

¡Y era un quart de nou!

Fanals y empresas per aquest istil... no necessitan comentaris.

Necessitan alguns llums eléctrichs que 'ls treguin la son de las orellas.

Si algun dia surten pèl portal del Angel y tiran cap al Passeig de Gracia passant per la esquerra, veurán en la primera cantonada una especie de kiosco de ferro

Ja se 'l poden mirar per tots quatre costats: ni que pensin y meditin un any seguit no endevinaran per qué serveix:

Calcularán qu' es un confessionari.

O una pajarera.

O una taula de aygua y anís.

O una casilla pèl vigilant.

O una garita per posarhi un centinella quan hi haji 'l cop.

O... en fi; ho pensarán tot, menos lo que realment es.

¿Y saben qu' es?

Un sumidero: si senyors, no ho duptin; un sumidero *en persona*.

¡Horror!

A Vich, á la levítica ciutat de Vich, á la católica y morigerada Vich, van á donars'hi aquest istiu set corridas de toros.

Deurá fer goig la plassa plena de capellans, tirant la teula als *chulos* que ho fassin bè, dedicant flamencadas llatinas als matadors y escomunicant solemnement als que matin contra regla.

Un pastisser del carrer de Petrixol ha sigut nombrat *pastelero* de la Real Casa.

No sabia jo que a la Real Casa fossin aficionats als pastels fets a fora.

Jo 'm creya que se 'ls feyan ells mateixos.

Dimars que ve tè de veures en judici oral la causa d'aquell fulano que va assassinar al conserje del Teatre Ribas.

L'acusat se diu Peinado.

Lo nom ja es un mal sintoma. Me sembla que no surtirà mal *pentinat*.

Mossen Verdaguer ha tornat de la seva peregrinació a la Terra Santa.

M'agradaria sapiguer si ha portat gayres *petxinas*.

Durant l'última senmana han desaparegut varios xicotets, sense que se haja lograt averiguar lo seu paradero.

¡Qui sab! ¿No diuhen que 'ls carlistas treballan tant?

Potser organisan lo requetè.

Está pròxim a publicarse un periòdich combatent la blasfèmia.

Preparémnos a llegir los renechs que hi deurà haver.

Perque es de suposar que lo primer que farà será donar una llista de las paraulas que son pecats.

En una Casa de Socorro varen tenir d'auxiliar a un atolondrat que creyent beure ayguardent, s'havia clavat un trago de sal-fumant.

¡Vaya unas equivocacions!

A n'aquest bon senyor li aconsello que no 's senyi may.

Sino es segur que 's treu los ulls.

O las orellas; qu'encara sería més graciós.

Una frasse terrible.

A molts homes, l'únich ofici que 'ls dona bon resultat es lo de marit

—¿De qué s'acusa, germá? preguntava un confès a un usurer.

—M'acuso de deixar diners al 9 per cent. No sè si es pecat.

—Sí, fill mèu: aixó no está bè. Figuris que Déu desde 'l cel, tot ho contempla.

—Oh, sent aixís ray, ja estich tranquil.

—Y are ¿perqué?

—Perque Déu, nostre senyor, desde allí dalt, veurà 'l 9 al revés y li semblará un 6.

Un bon minyó queda viudo y tot lo dia plori-queja.

Un company seu, qu'está separat de la seva dona, tracta de consolarlo y li diu:

—Pensa, Benet, que aquest es un camí que tots

l'hém de fer. Y després que ben mirat: la mort es la vida... Es a dir: la mort de la dona.

Quan vá venir la Patti a cantar a Barcelona, un que desitjava sentir-la, preguntava en lo despaig de localitats:

—¿Quan ha dit que val una butaca?

—Déu duros.

—Y per supuesto, ¿acabada la funció, la butaca me la podré endur a casa?

Un corrido al seu sastre:

—¿Sab qu'estich molt cremat ab vosté?

—¿Y aixó?

—Per la mala costum que tè de durme 'ls trajes molt estrets y 'ls comptes molt amples.

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª — *A-ve lla-na.*
2. ID. 2.ª — *Fo-ssa.*
3. CONVERSA. — *Tano.*
4. TRENCA-CLOSCAS. — *La creu trencada.*
5. ROMBO. —

LL
P E LL
P A T I R
LL E T A N I A
LL I N A S
R I S
A

6. INTRÍNGULIS. — *Pala-A la-La-A.*
7. GEROGLIFICH. — *Un any te trescents xeixanta cinch dias.*

XARADAS.

I.

A 'n Pep que segueix carrera
dos-tercera

uns gemelos de *dos-prima*
donya Quima

li va dá 'l passat *Total*.

Es molt *prima* 'l tal regalo

y 'n Gonzalo

explicaba a la María

'l altre día
que *tercera* un dineral.

S. Ust.

II.

Total me va *primera*

lo mèu amich Climent

que lo seu germá Pere

se casa 'l *dos* vinent.

UN TAPÈ Y F. DE T.

ENDAVINALLA.

No soch sol, lluna, ni estrella

ni núvol, ni néu, ni gel;

estich entre mitj del cel

y es aixó cosa molt vella.

Bon lector tú 'm tens també:

a veure, donchs, qué seré.

MUDANSA.

M'han dit no fa pas un' hora

que *tot* la mèva *total*

desde 'l día que soch fora.

¿Será cert Senyó Marcial?

J. ASMARATS.

TRENCA-CLOSCAS.

QUI ES L' OR.

Formar ab aquestas paraulas, lo nom de un poble de la provincia de Barcelona.

UN DE L' OLLA.

ROMBO.

Omplir los pichs ab lletas de manera que diga la 1.ª ratlla vertical y horisonta, una vocal; 2.ª nota musical; 3.ª nom d' home; 4.ª nom de dona; 5.ª carrer de Barcelona; 6.ª poble catalá; 7.ª mineral; 8.ª á las cartas y 9.ª consonant.

AREDNABAL.

CONVERSA.

- Layeta, vés á ca 'l ebanista á buscar lo tamboret.
- Hi aniré sola, mamá?
- No, que t' acompanyi la.....
- ¿Roseta?
- No, la que t' hi dit.

BETAS Y FILS.

GEROGLÍFICH.

∴
+
t n
Filar
ID
AGOST
KIRI

PEPET D' ARBUCIAS.

VUYTS Y NOUS

COLECCIÓ DE POESÍAS PER
C. GUMA

Ab lo RETRATO del autor, fet á la ploma.

Un elegant tomet esmeradament imprés.

Preu: DOS rals.

Se ven en la Llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos y á casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA y LA ESQUELLA.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.

FIGURINS PEL GEGANT.

Segons los concejals que volen so-

Segons los que creuen que ab las épocas s' han de modificar los trajes.

Segons los que creuen que Barcelona va á quedar en camisa.